

σιέστερα περίχωρα, και διαπλεύσωμεν τὴν λίμνην. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ σκαμμάτων και εὐφυολογιῶν ἠγόρασα τὸ μέχρι Λουζέρνης (Luzern) εἰσιτήριόν μου και ἐπεριμένομεν τὸν θυρωρὸν τοῦ ξενοδοχείου, ὅστις εἶχεν ἀντάλλαξιν νὰ κομίσῃ εἰς τὸν σταθμὸν τὰς ἀποσκευάς μου. Ἄλλ' ὁ θυρωρὸς οὐδαμῶς ἐφαίνετο και ἡ ὥρα ἐπροχώρει, ἡ δὲ ἀμαξοστοιχία ἦν ἐκεῖ ὑπὸ ἀτμῶν ἐτοιμηὴ πρὸς ἀναχώρησιν. Ἡ ἀνησυχία ἤρχισε νὰ τρέπη εἰς φυγὴν τὴν πρωϊνὴν ἡμῶν εὐθυμίαν, διότι ἂν μὴ ἀνεχώρουν δι' ἐκείνης τῆς ἀμαξοστοιχίας, τὸ μὲν ἐκδοθὲν εἰσιτήριον ἔχανε πᾶσαν ἰσχὺν και ἀξίαν, ἐγὼ δὲ μόνις τῇ ἐπιούσῃ ἠδύναμην πάλιν ν' ἀναχωρήσω ἐγκαίρως εἰς Λουζέρνην και δυνθῶ νὰ χρησιμοποιήσω τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας εἰς ἐπίσκεψιν τῆς πόλεως. Καὶ ἐπὶ τέλους, τὸ κάτω, κάτω, τὸ ζήτημα ἔθιγεν ἀκριβῶς τὴν εὐαίσθητον χορδὴν τὴν ὑπαγορεύσασαν τὴν ἀναχώρησιν.

Ἐν τῇ κρίσιμῳ στιγμῇ συνεκροτήθη συμβούλιον και ἀπεφασίσθη, ὅπως ἐγὼ μὲν εἰσέλθω εἰς τὴν περιμένουσαν ἀμαξοστοιχίαν, ὁ δὲ φίλος μου, διανοίξας τὰ λίαν εὐμεγέθη σκέλη του, ἐρωτήσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον περὶ τῆς τύχης τῶν ἀποσκευῶν μου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει θ' ἀνεχώρουν και ἄνευ αὐτῶν, ὁ δὲ ἀγαθὸς σύντροφός μου ἀνέλαβε νὰ μοὶ τὰς ἀποστείλῃ ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Ὁ σιδηροδρόμος ὀλίγιστα ἀκόμη λεπτὰ ἐχρειάζετο διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ, ὅτε ἐφθασεν ἀσθμαίνων ὁ καλὸς φίλος και μοὶ ἀνήγγειλεν, ὅτι ὁ θυρωρὸς τοῦ ξενοδοχείου παρέδωκε τὰς ἀποσκευάς εἰς τὸν θυρωρὸν τῆς αἰθούσης τῆς β' θέσεως. Τρέχομεν πρὸς ἐκεῖνον και οἱ δύο και τέλος μετ' ἀναζητήσεως νευρικῆς ἠλεκτρικῆς ταχύτητος ἀνακαλύπτω τοὺς πιστοὺς τοῦ ταξειδίου μου συντρόφους ὑπὸ κάθισμά τι.

Ἄλλ' ὁ κώδων τοῦ σιδηροδρόμου ἤχει τὸ τρίτον τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, και ἐγὼ . . . μόνις προφθάνω ν' ἀναβῶ εἰς τὴν πρώτην τυχούσαν σιδηροδρομικὴν ἀμαξάν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ φίλου μου, ὅστις ἐπήδησε πάλιν ἐξῶ, ἐνῶ πλέον ἡ ἀμαξοστοιχία εἶχεν ἐκκινήσει. Ἀπεχωρίσθη αὐτοῦ ὑπὸ τὸσον ἀπτηλάτους περιστάσεις, ὥστε σήμερον ἔτι παραμένει μοὶ αἰνίγμα, πῶς ἐγὼ μὲν κατώρθωσα ν' ἀναχωρήσω μετὰ τῶν ἀποσκευῶν μου, ἐκεῖνος δὲ νὰ μὴ μὲ συνοδεύσῃ ἀκουσίως μέχρι Λουζέρνης!

P.

Ὁ Ἀριστιππος, ὑβρίζομενος ὑπὸ τινος, ἐπετάχυνε τὸ βῆμά του εἰς φυγὴν.

— Διατί φεύγεις; τῷ ἐφώναξεν ὁ ἄλλος.

— Διότι σὺ μὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα, ἀπεκρίθη, νὰ μὲ ὑβρίξῃς, ἐγὼ δὲ νὰ μὴ ἀκούω τὰς ὕβρεις.

Η ΜΥΟΣΩΤΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Τῷ 1803, ἐν τῷ 12ῳ συντάγματι τοῦ γαλλικοῦ πεζικοῦ, τὸ ὅποιον ἐφρούρει τότε ἐν Στρασβούργῳ, ὑπῆρχεν ἐπιλοχίας ὀνομαζόμενος Πέτρος Πιτοῦ, ἐκ Μορβάν. Ὁ Πέτρος ἦτο γενναῖος καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως· ἦτο πρῶτος πάντοτε και τελευταῖος εἰς τὸ πῦρ, ἐθεωρεῖτο δὲ πάντοτε ὡς ἀγαπῶν δύο μόνον πράγματα ἐν τῷ κόσμῳ τὴν ὁσμὴν τῆς πυριτίδος και τὸν συριγμὸν τῶν σφαιρῶν.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Πέτρος ἐζήτησε δι' ἐπιστολῆς παρὰ τοῦ συνταγματάρχου αὐτοῦ ἄδειαν ἀπουσίας ὅπως νοσηλεύσῃ τὴν βαρέως ἀσθενοῦσαν γηραιὰν μητέρα του. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ προσέθετεν, ὅτι ὁ πατήρ αὐτοῦ, ὀδοποικτοῦτης και παραλυτικός, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἠδύνατον νὰ παράσχῃ συνδρομὴν πρὸς τὴν δυστυχῆ γραιάν. Ὑπέσχετο δὲ νὰ ἐπανεῖλθῃ ἅμα ὡς ἡ μήτηρ του ἀνελάμβανεν ἐκ τῆς ἀσθενείας αὐτῆς.

Ἄλλ' ὁ συνταγματάρχης ἀπήντησε πρὸς τὸν Πέτρον ὅτι, ἐπειδὴ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν περιεμένετο ἡ διαταγὴ ὅπως τὸ σύνταγμα ἐκκινήσῃ πρὸς πόλεμον, οὐδεμίαν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ τῷ δοθῇ ἄδεια.

Ὁ Πέτρος ὑπέμεινε ἀγογγύστως.

Παρήλθον δεκαπέντε ἡμέραι, δευτέρα δὲ ἐπιστολὴ ἐστάλη πρὸς τὸν συνταγματάρχην.

Διὰ ταύτης ὁ Πέτρος ἀνήγγελλε τῷ προϊστάμενῳ αὐτοῦ, ὅτι ἡ μήτηρ του εἶχεν ἀποθάνει μετὰ τῆς λύπης ὅτι δὲν εἶδε τὸν υἱὸν τῆς παρ' αὐτῆ, ἐνῶ ἐπεθύμει, ὡς μήτηρ καλὴ και φιλόστοργος, νὰ τὸν εὐχηθῇ διὰ τελευταίαν φοράν. Ὁ Πέτρος και τὴν φοράν ταύτην ἐζήτηε ἄδειαν ἀπουσίας ἑνὸς μηνός, ἔλεγε δὲ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ γνωστοποιήσῃ τὸν λόγον, δι' ὃν ἠναγκαζέτο νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν ταύτην· ἦτο οἰκογενειακὸν μυστικόν. . . Ἰκέτευε δ' ἐπιμόνωσ τὸν συνταγματάρχην του νὰ μὴ τῷ ἀρνήθῃ τὴν χάριν ταύτην.

Ἀλλὰ και ἡ δευτέρα ἐπιστολὴ τοῦ Πέτρον ἔσχε τὴν τύχην τῆς πρώτης. Μόνον ὁ λοχαγὸς τοῦ δυστυχῆ στρατιώτου εἶπεν αὐτῷ:

— Πέτρε, ὁ συνταγματάρχης ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σου. Ἐλυπήθη διὰ τὸν θάνατον τῆς γηραιᾶς μητρός σου, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ σοὶ δώσῃ τὴν ἄδειαν τὴν ὅποιαν ζητεῖς, διότι αὐριοῦν τὸ σύνταγμα ἀναχωρεῖ ἐκ Στρασβούργου.

— Ἄ! τὸ σύνταγμα ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸ Στρασβούργον; και ποῦ πηγαίνει, σὰς παρακαλῶ;

— Εἰς τὴν Αὐστρίαν. Ὁ ἀ ἐπισκεφθῶμεν τὴν Βιέννην, γενναῖέ μου Πέτρε. Ὁ ἀ κτυπηθῶμεν μετὸς Αὐστριακούς. . . τοῦτο δὲ σ' εὐχαριστεῖ, δὲν ἔχει οὕτω;

Ὁ Πέτρος οὐδὲν ἀπήντησεν· ἐφαίνετο βεβουλισμένος εἰς βαθείας σκέψεις. Ὁ λοχαγὸς τὸν ἔ-